

Qüestió d'interessos

ORIOI BARTOMEUS

AVUI, 3 de maig del 2008

Com tants altres personatges, Henry John Temple, tercer vescomte de Palmerston, ha passat a la història com a autor d'una sola frase. Sent titular del Foreign Office britànic, allà a les mitjanies del segle XIX, va deixar dit que "Anglaterra no té amics permanents, sinó interessos permanents". Ras i curt, que són els interessos els que dicten la política, no els sentiments.

La sentència de marres ve a tomb pel moment crucial que passen les relacions entre PSC i PSOE. Des de 1982, els vincles entre el socialisme espanyol i el català havien estat desiguals, ja que els primers ostentaven la direcció del govern central, mentre que els altres fracassaven un cop i un altre en el seu intent d'aconseguir el govern de la Generalitat, raó última de la seva existència. Només així pot entendre's que el PSC s'hagués de mossegar la llengua en alguns dels episodis de l'època, com ara l'aprovació de la LOAPA.

El 2003, quan els socialistes catalans aconsegueixen finalment desbancar CiU de la Generalitat i posen en marxa, a empentes i rodolons, la seva pròpia agenda, la col·lisió amb el PSOE es fa inevitable. Necessàriament, els interessos del govern català i l'espanyol no coincideixen, i ambdós executius xoquen.

Algú podria haver pensat que la substitució de Maragall per Montilla al capdavant de la Generalitat restituiria la situació anterior, però no ha

estat així, i la tensió, obertament o de despatxos endins, s'ha mantingut, amb la negociació sobre el nou finançament com a horitzó.

El manteniment de l'escenari de tibantor demostra el que Lord Palmerston ja havia dit, que la política és principalment un joc d'interessos, que cadascú té els seus i que ningú no està disposat a renunciar-hi, perquè en això li va la vida. Política, s'entén.